

ROMAN **HET**
KIPPEN-
COLLECTIEF

ROMAN

**HET
KIPPEN-
COLLECTIEF**

**SUSAN
JUBY**

**PEPPER
BOOKS**

‘Een prachtig contrast van parodie en speelsheid... een vreugdevol boek over het waarmaken van dromen, confronterende illusies en een poging om een droom te laten komen.’

The New York Journal of Books

‘[...] satire en een onderscheidende moderne pen, gecombineerd met een ouderwetse zoete stijl [...] Prachtig beschreven.’

Booklist

‘Susan Juby is geweldig: knap, geestig en vol van emoties overtuigt haar schrijfkunst je tot die je niet meer loslaat.’

Meg Cabot, auteur van *The Princess Diaries*

‘Grappig en aandoenlijk ongelooflijk verhaal over de hechte band tussen een stelletje verstoten personages, van wie je wel moet gaan houden, op z'n minst een beetje.’

Publisher's Weekly

De menselijkheid zal niet tot bloei komen, net zo min als een aardappel, als die te veel generaties achtereen in dezelfde verarmde bodem wordt geplant en hergeplant. Mijn kinderen hebben een andere geboorteplaats en zullen, voor zover ik kan beslissen over hun lot, zich wortelen in onbekende grond.

Nathaniel Hawthorne, *The Custom House*

Onthoud dat God niet wil dat er ook maar iemand wordt achtergelaten!

Leftbehind.com

Voor James

Deze eenmalige uitgave betreft een ongecorrigeerde versie

Pepper Books is een volwassen imprint van uitgeverij Kluitman

Nur 302

© MMXVI Nederlandse editie: Pepper Books

© MMXI Susan Juby

Oorspronkelijke titel: *Home to Woefield*

Nederlandse vertaling: Tracey Drost-Plegt

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel, of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepperbooks.nl

susanjuby.com

Prudence

Ik weet niet of jij dat ook hebt, maar op een bepaald moment verlangde ik telkens als ik op de boerenmarkt rondliep, naar meer. Ik wilde degene zijn die voor een bestelbus vol met biologische producten stond, achter het geïmproviseerde kraampje waarop mijn heirloomtomaten en krielaardappeltjes lagen uitgestald. Ik wilde degene zijn die glanzende bossen snijbiet voor een schappelijke prijs verkocht en met veel verstand van zaken over mijn champignonveldje babbelde. Degene die met steenkoude wangen en vingers stond te verkleumen, maar gelukkiger was dan wie dan ook in saaie rubberlaarzen en een vieze broek. Ik voelde er natuurlijk niets voor om degene te zijn met het strohoedje met kanten randje op, in het gezelschap van een streng kijkende man met zwarte hoed en zes kinderen op sleeptouw. Ik wilde die andere persoon op de boerenmarkt zijn. Degene met idealen, en gewassen om te verkopen.

Hoe sterk je idealen ook zijn, je kunt niet bepaald veel verbouwen als je in een appartement van vijftig vierkante meter aan de Roebling Street in Brooklyn woont. Maar ik deed mijn best. Ik kweekte het hele jaar rond mijn eigen kruiden in een

hydrokweekbak (die werkte op zonnepanelen, die ik aan de brandtrap had bevestigd). Ik verzamelde gist en maalde met de hand mijn eigen biologische oergranen om brood van te bakken. Ik reed in een deelauto met andere foodies naar het platteland om duurzaam gefokte scharrelkippen te kopen. Ik slachtte ze niet zelf; dat bood ik een keer aan en toen zei de boer dat hij ze dat toch in elk geval wilde besparen. Toen ik de emmers met ingewanden zag, maakte ik me daarna geen illusies meer.

Wat ik ook nog deed, was composteren met wormen. Dat is niet echt iets radicaals, maar het bleek wel de nekslag te zijn in de ondergang van mijn relatie en het was misschien ook wel de reden voor deze hele situatie.

Mijn ex had namelijk niet zo veel met het milieu als ik. Hij liet altijd zijn ongenoegen blijken over de beperkte maaltijden die ik kookte, omdat ik alleen plaatselijke ingrediënten wilde gebruiken.

‘Godsamme, Prudence,’ zei hij dan. ‘We wonen in de grootste stad ter wereld. Moeten we dan echt overal jouw klonterige zelfgemaakte verrekte kaas bij eten? Weet je, ik heb weleens gehoord dat Stilton best lekker is voor de variatie.’

Leo kon als Engelsman altijd zo heerlijk sarcastisch uit de hoek komen.

We gingen ooit een weekend weg naar vrienden van hem in de Hamptons, precies toen New York werd geteisterd door een hittegolf. Toen we weer terugkwamen, bleek al snel dat mijn rode wriemelaartjes de hoge temperatuur niet hadden overleefd. Ik had mijn buurvrouw Kimi gevraagd om voor ze te zorgen en zij had ze te veel water gegeven, waarschijnlijk in een poging om ze af te koelen. De arme beestjes waren verdronken én gekookt,

waardoor er een soort opgewarmde rode wriemelaarsoep was ontstaan. Leo reageerde fel. Hij was al steeds prikkelbaarder geworden sinds die keer dat Kimi en ik hadden geprobeerd om zelf jam te maken en we hem hadden gevraagd om die te proeven. Hij was er ernstig ziek van geworden, want Kimi had de temperatuurmeter verkeerd afgelezen en de jam was een beetje giftig uitgevallen. Hij voelde zich bovendien nog lichtelijk verbitterd en gammel, nadat hij was gevallen toen hij hielp om de zonnepanelen te plaatsen en de stoel die Kimi vasthield, wegglipte omdat ze werd afgeleid door een aparte vogelroep. Volgens mij was het eerder de riolering van het gebouw die zong.

Die wormen waren de laatste druppel. Kimi had vermoedelijk net een marathonsessie achter de rug in haar atelier. Daar overnacht ze weleens als ze lekker bezig is met de knuffeldierbeelden. Leo en ik liepen tegen een muur van dodewormgeur op en Leo hief meteen een klaagzang aan. ‘Godallemachtig, wat is dat voor een geur?’ en ‘Mijn God, dit is niet te harden.’ Enzovoort. Ik had de bron van het probleem bijna meteen gevonden en stond even te overdenken waar ik de lijkjes moest laten. Ik vroeg me hardop af of een van de burens misschien een Green Cone had, waar ik ze in kon doen. Met een Green Cone kun je compost maken van vlees en andere dingen die niet in een gewone compostbak mogen. Het is een geweldig ding. Leo ging door het lint. Nou, dat is misschien een beetje overdreven. Zijn toon werd nog onaangener dan gewoonlijk en hij bleef maar doorgaan over ratten en vliegjes. Hij weigerde te luisteren toen ik vertelde over de nieuwste ontdekkingen op het gebied van composteren en praatte door me heen toen ik hem probeerde te vertellen over de afbraak van verschillende soorten organisch afval. Hij was

niet voor rede vatbaar, dus ik besloot niet te reageren. Ik nam de wormen mee naar de brandtrap buiten en stopte ze zolang in een biologisch afbreekbare vuilniszak, zodat ik intussen kon nadenken over waar ik ze kon laten. Brooklyn rúíkt misschien wel alsof de mensen overal hoopjes met rottende wormen dumpen, maar dat is niet het geval.

Het conflict was nog niet voorbij. Later die middag betrapte ik Leo op het weggooien van het gescheiden afval. Hij stond in het keukentje en propte nijdig en heel stiekem al het oud papier en blik uit mijn recyclebakken in een en dezelfde vuilniszak.

‘Wat doe je?’ vroeg ik.

Blijkbaar had ik hem overvallen, want hij stond als verstijfd, met een omgespoeld blik in zijn hand.

Toen hij eindelijk weer iets kon uitbrengen, klonk hij schor, alsof hij urenlang had staan schreeuwen. Misschien had hij dat van binnen ook wel gedaan.

‘Ik zet de vuilnis buiten,’ zei hij hees. Zijn ogen bolden op onaangename wijze op en ik dacht, niet voor het eerst, dat het ooglaseren misschien niet zo’n goed idee was geweest.

‘Waarom stop je de recyclebare spullen bij het restafval?’

‘Omdat jij denkt dat alles recyclebaar is en dat is niet zo. Soms wil iemand gewoon dingen weggooien.’

Dat was volkomen onacceptabel en toen ik dat zei, begon hij papier en blik uit de zak te halen en op de keukenvloer te smijten.

Dat kon ik niet uitstaan. Als er iets is waar ik niet tegen kan, dan is het rommel.

‘Het feit dat jij je ook een beetje afgedankt voelt, betekent nog niet dat je je woede moet projecteren op huishoudelijke projecten,’ zei ik. Leo had gewerkt als manager van een van de wankeler

hedgefonds, totdat het tijdens de financiële crisis onderuit ging en hij werd afgevoerd.

Hij slaakte een getergde kreet en begon het papier en blik weer terug te proppen in de vuilniszak. Vervolgens gooide hij alles wat maar binnen handbereik lag in de zak, inclusief de afwas, de broodrooster, een zak geroosterde Ierse havermost en een fles dure pompoenzaadolie.

Het is triest om iemand zo te zien afglijden.

Ik wachtte totdat hij iets tot bedaren was gekomen en zei dat als hij klaar was, het misschien beter was als hij naar huis ging. Dat wil zeggen, naar het huis van zijn nicht in Tea Neck dus. Hij had zijn appartement in Manhattan met een zwaar verlies moeten verkopen om zijn schulden af te betalen en hij voelde er niets voor om met hangende pootjes terug te gaan naar Londen en aan zijn ouders te moeten opbiechten dat hij was ontslagen.

Daarop pakte hij de overvolle vuilniszak en hij stormde de deur uit naar de brandtrap. Terwijl hij de ijzeren treden afrende, griste hij de zak met wormen ook nog mee en hij riep dat hij die ook wel zou weggooien. Helaas was ik vergeten de zak dicht te knopen, omdat ik dacht dat ik de zak nog voor iets anders zou kunnen gebruiken. De stinkende massa stroomde over zijn kaki shorts van Bastian, over zijn blote benen en in zijn leren sandalen.

Weer een kreet. Veel Britse scheldwoorden.

Ik wist hem zover te krijgen de zakken neer te zetten en te komen douchen. Daarna legde hij al het recyclebaar afval terug in de juiste bakken en hij spoelde de afwas en de voedselbewaardozen om. Hij nam zelfs de wormenzak mee, want hij zou onderweg toch langs een park komen waar ze een buurtmoestuin hadden. Hij leverde zonder moeite te doen zijn voordeursleutel in.

's Avonds kwamen er wat vriendinnen langs om me op te vrolijken.

'Tja Pru, en wat nu?' vroeg Jeanine. Jeanine en Ruth schrijven Young Adult-boeken, wat ik vroeger ook deed. Het verschil is dat Jeanine en Ruth er veel succes mee hebben. Net als Kimi, maar die heeft succes met kunstzinnige installaties van knuffelbeesten. Jeanine heeft diverse belangrijke prijzen gewonnen en wordt op handen gedragen door docenten-bibliothecaresses. Ze werkte aan een roman op rijm over date rape en kon alleen nog maar in gedichtvorm praten.

'Geen idee,' zei ik.

'Het lot zal beslissen, dat wil je niet missen,' zei Jeanine peinzend.

'Je moet weer een boek schrijven,' zei Ruth. Ze schrijft komische boeken over meisjes met tragische kapsels en verdient er bakken met geld mee.

'Nee, denk het niet.'

Toen ik na ons afstuderen niet wist wat ik moest gaan doen, hadden Jeanine en Ruthie me aangemoedigd om een tienerroman te schrijven. Het leek in die tijd wel of de helft van al onze jaargenoten van Taal en Letteren een YA uitgaf, dus ik besloot een poging te wagen. In twee maanden tijd schreef ik *De meedogenloze zon*. Het was een parabel over de gevolgen van het broeikaseffect en de noodzaak om persoonlijke verantwoording te nemen. Jeanine had zelfs een uitgever voor me gevonden, een klein fonds op de vierde verdieping van een krot in Queens. Ze hadden zich toegelegd op dunne gedichtenbundels over drank- en drugsverslaving door auteurs die uit eigen ervaring putten. De uitgever, Dan Mullin, was een afgeleefde vent van 24 met een dunne baard.

Telkens als ik met hem afsprak, had hij hetzelfde groene polyester vest aan.

Mijn boekcontract was vooral een kwestie van timing. Hij had Jeanine op een feestje leren kennen en zij had hem verteld dat je met tienerboeken gouden bergen kon verdienen en dat ze een vriendin had die een gegarandeerde bestseller had geschreven. Dan geloofde haar. Ze waren op een poëzieconferentie en Jeanine was de enige aanwezige die meer dan 200 exemplaren van iets had verkocht.

Jeanine maakte me wijs dat Mama Said Press een kinderboeken-uitgever was en zei dat ik ze mijn manuscript moest sturen. Dan bood me bijna meteen een contract en een voorschot van een magere drie cijfers aan. Ik was blij, zelfs toen ik ontdekte dat ik hun enige tienerfictie-auteur was. Dan besloot dat mijn boek op de markt zou worden gebracht voor jongens van 10 tot 14 jaar. Ik weet niet helemaal hoe hij daar bij kwam. Waarschijnlijk niet op advies van echte 10 tot 14-jarige jongens. Ik koesterde bescheiden verwachtingen. Ik weet dat debuutromans van kleine uitgevers vaak weinig aandacht krijgen. Maar dat was voordat ik Sherry, Dans zus, leerde kennen. Zij was de pr-medewerker van Mama Said Press en ze leed zwaar aan OCD, ook in haar werk.

Zodra Sherry beseftte dat ik, in tegenstelling tot de andere auteurs van Mama Said Press, daadwerkelijk kwam opdagen bij presentaties en andere evenementen, stortte ze zich volledig op mij. Ze boekte me als spreker voor zo'n beetje elke middelbare school in de hele staat.

Hoewel de docenten niet bijster veel belangstelling toonden voor het onderwerp (de markt voor boeken over het broeikas-effect was op dat moment volkomen verzadigd), waren ze

superenthousiast in vergelijking met de kinderen, die zich vaak openlijk vijandig opstelden. Op mijn auteursbezoeken was ik als een stuk aas in een haaienbassin.

Ik kwam tot de conclusie dat schrijven niet mijn ding was. Voor mij was het eigenlijk meer een manier geweest om over onderwerpen te praten die ik belangrijk vond: duurzaamheid, plaatselijke voedselvoorziening, klimaatverandering en dat soort dingen.

‘Zo slecht was jouw boek niet,’ zei Ruth. ‘Je was je stijl nog aan het opbouwen.’

Ik keek haar veelbetekenend aan en nipte aan mijn biologische wijn.

Volgens de enkele blogger die het had gerecenseerd als onderdeel van een beschrijving van alles wat er mis was met YA-literatuur, was mijn boek ‘één grote angststoornis, maar opmerkelijk saai’. Ik kon met een rein geweten niets tegen die beoordeling inbrengen.

‘Maar als je geen schrijfster wordt en niet gaat trouwen met een hedgefondsmanager, wat is dan je plan?’ vroeg Ruth. ‘Je kunt niet leven van dode wormen en wazige apparaten die op zonne-energie draaien.’

‘Je moet ergens anders graaien,’ voegde Jeanine toe, weer eens geforceerd op zoek naar een rijmwoord.

Wat ze bedoelden, was dat ik ondanks de zonnepanelen nog steeds niet zo zelfvoorzienend was als ik had gewild, waarschijnlijk omdat Leo er eentje had gemold toen hij erop was gevallen.

‘Ik heb mijn toelage,’ zei ik.

‘Daar kun je nauwelijks de huur van betalen.’ Het appartement had een vastgezette huur, iets waar mijn vriendinnen me om

benijdden. Een jonge joods-orthodoxe man mocht mij graag en verhuurde me deze stek voor 500 dollar per maand, tot groot ongenoegen van zijn ouders. Die bescheiden huur kostte me de helft van de maandelijksse toelage die ik ontvang uit de nalatenschap van mijn ouders. Toen ik twaalfjaar was, waren zij omgekomen bij een ongeval op een tolgeweg in Florida. Ik had ze nooit goed gekend, want ze waren verslaafd aan golfvakanties en ik zat al vanaf mijn achtste op kostschool. Andere huurders in het gebouw betaalden tussen 2200 en 2600 dollar.

‘Misschien ga ik wel verhuizen,’ zei ik.

Ze slaakten tegelijk een kreet, terwijl hun wijnglas in de lucht stil bleef hangen.

‘Weg uit New York?’

‘Weg uit dit appartement?’

‘Dat doen wel meer mensen.’

‘Wat ga je dan doen?’ Jeanine’s haar, dat eruitzag alsof er een enorme zwerm bijen uit vandaan vloog, stond van schrik overeind.

‘Misschien zoek ik wel een baantje op een boerderij. Of ik ga in een bos iets met natuur doen. Misschien kan ik als kok gaan werken op een van die pinguïnonderzoeksstations op de Zuidpool.’

‘Toe zeg,’ zei Jeanine. ‘Jij gaat al bijna dood als het winter is in New York.’

‘Wat voor baantje?’ vroeg Ruth, die zo geschokt klonk alsof ik van plan was om mezelf te prostitueren in de toiletten van een familierestaurantketen.

‘Weet ik niet. Ik weet alleen dat het allemaal wel goedkomt. Jullie hebben allebei je roeping gevonden. Voor je het weet, vind ik de mijne. Er komt vast wel iets langs. Zo gaat dat altijd.’

‘O Prudence,’ verzuchtten Jeanine en Ruth in koor.

En weet je wat nou zo mooi is? Nog geen 24 uur later belde de advocaat om me te vertellen dat ik de boerderij had geërfd van mijn enig overgebleven familielid, oudoom Harold. Het leven is wonderlijk. Het ene moment kan je nauwelijks de eindjes aan elkaar knopen in Brooklyn, het volgende moment ontdek je dat je op weg bent naar een eiland voor de Canadese kust, waar je een nieuw leven gaat opbouwen voor jezelf en de kinderen die je zou krijgen, ware het niet dat je je zorgen maakt om overbevolking. Het is een reis die mijn voorouders aflegden, maar dan andersom. Ik denk tenminste dat ze die reis aflegden. Mijn ouders praatten niet graag over hun familie.

Ik vind het alleen jammer dat mijn oom Harold moest sterven om mijn droom om naar het platteland te verhuizen, te laten uitkomen.

Seth

J e vindt het misschien interessant om te weten dat ik er al mijn hele leven naast woon. Ik zal even een beeld schetsen in woorden. Mensen nemen mijn vaardigheden niet serieus, maar het is een kunstvorm. Echt waar. Als ik op dreef was, schreef ik acht, soms wel twaalf uur per dag aan updates van mijn blogs. Dus acht of twaalf uur schrijven. Stephen King is waarschijnlijk een van de weinige anderen die zo veel schrijft. Hij en James Patterson, hoewel van die twee alleen het werk van King het lezen waard is. Ik schreef geen boeken, maar ik was toch wel bezig met verhalen vertellen. Mijn moeder noemde mijn geblog altijd 'verbale diarree' en mijn voormalige vader, de Prins der Kroegen, vroeg me altijd of ik een geile viezerik was, omdat ik zoveel achter de computer zat.

Maar even terug naar het deel waarin ik mijn beschrijvende talenten botvier. Ons huis is een klotebende. Dat geef ik meteen toe. Met de vorm van een doos Kleenex, vinyl op de muren en overal mams oude knutselprojecten, zoals de laarzen die ze had beschilderd en had volgezet met bloemen, waarna ze er niet meer aan dacht en er nu dus overal laarzen met dode takken staan. Of

zoals de meubels die ze maakte van takken, in de veronderstelling dat we er schatrijk van zouden worden, alleen kan ze totaal niet overweg met een hamer en spijkers en waren haar creaties levensgevaarlijk. Erop zitten was vragen om een inwendig darmonderzoek. Mijn tante Elsie, die een maatje meer had, ging ooit op een takkenbank zitten die mam had gemaakt. Het ding bezweek en ze kreeg bijna een splinter in haar achterwerk. Ze was dronken en merkte er bijna niets van, maar ik hield er een aardig trauma aan over. Ik zie haar nog liggen op die berg stokken, grote witte onderbroek duidelijk in beeld omdat haar kaftan omhoog was gekropen tot rond haar middel. Dat beeld staat op mijn netvlies gebrand.

Naast mijn moeders kunstwerkjes hebben we het hele jaar door extra smakeloze kerstversiering en -verlichting en de tot een zielig hoopje leeggelopen kerstman en sneeuwpop, naast de onvermijdelijke Firebird, een opknappertje van de Prins. Toen hij bij ons wegging, vlak na dat gevalletje met die toneeljuif, ging mijn moeder met haar hamer het regenscherm ervan te lijf. Ze ramde er bijna veertig minuten op los, maar het enige wat ze had bereikt, was dat het glas vol zat met butsen en dat zij uitgeput was. Niet helemaal het effect waar ze op had gehoopt. Mijn moeder heeft niet de allerbeste conditie. Wat ik maar wil zeggen, is dat het hier niet bepaald een Trump Tower is.

Denk daar dus aan als ik je vertel dat ons hok er nog altijd, altijd beter uitzag dan Hoeve Kommer en Kwel, de verrotste puist op de reet van Vancouver Island. Ik zal je vertellen wat ze daar hadden. Niets. Nou goed, bijna niets. Ken je die films waarin Sissy Spacek zich uit haar magere naad werkt in een dorre tuin, gekleed in een dun katoenen jurkje met een vaal patroon? Ken je het

bouwvallige boerenhuis waar ze woont? Zo eentje dat scheef staat en een grote veranda heeft met afbladderende verf en een brede trap, dat ruikt naar de pure wanhoop en armoede en alles wat mensen maar associëren met het straalarmlle platteland? Precies, zoiets was Woefield farm. Het huis was in een kleur geveerd die eerder een antikleur was. Als ik het moest raden, zou ik zeggen dat het ooit iets in de geelachtig-grijze familie was geweest. Toen ik ongeveer in groep 7 zat, legden ze een groot stuk blauw zeildoek op het dak omdat er een lek zat. In het jaar waarin ik mijn diploma zou hebben gehaald als ik niet voortijdig van school was gegaan, zo'n vier jaar geleden, legden ze daar weer een stuk zeildoek overheen, waarschijnlijk omdat het eerste doek lek was geraakt.

Ooit stond er een schuur van allerlei houtpanelen en golfplaten en zo, maar die brandde af vlak voordat zij ten tonele verscheen. Het geheel werd afgemaakt door dat arme schaap dat sinds het afbranden van de schuur in een aangebouwd hondenhok woonde. En dat was alles, afgezien van de blokhut, helemaal aan de rand van het erf, nauwelijks zichtbaar bij ons vandaan, met uitzicht op het huis en de akker erachter.

De akker, of in elk geval het deel dat wij konden zien, was ongeveer twaalf hectare vol met stenen en kreupelhout. De bomen langs de rand van het erf zagen eruit alsof ze aan hun laatste wortels hingen, als je begrijpt wat ik bedoel. Vergeet niet dat dit Vancouver Island is, niet Paaseiland. Dit hoort een gematigd regenwoud te zijn, geen maanlandschap. Het hele erf was enorm en alles wat erop stond, zag eruit alsof het halfdood was, ongeacht het seizoen. Alsof er een kernproef was gehouden.

Altijd als ik ernaar keek, dacht ik dat het me niets zou verbazen

als de hele boel ooit zou instorten en in een zinkgat zou verdwijnen.

Die andere vent die er vroeger woonde, zag ik bijna nooit. Ik wist dat hij oud was en absurd veel tv keek. Het mooiste aan de hele zoi was de satellietschotel aan de zijkant van het huis. Het satellietbedrijf kwam een week na zijn dood langs en legde beslag op de schotel. Maar het leek me wel een aardige vent. Ik zat een keer dronken en depressief langs de weg, voor ons huis, en toen kwam hij langsgereden in zijn oudemannenauto, een New Yorker of een Pontiac of zo. Dat was in de tijd dat ik nog wel eens een poging deed om de deur uit te gaan. Hij vroeg of ik een lift nodig had. Best grappig, want ik zat op nog geen twintig meter afstand van ons huis.

Ik zei nee. Het ging wel. Maar blijkbaar was het wel duidelijk dat er iets mis was met me. De man, Harold Burns, zag waarschijnlijk wel dat ik er slecht aan toe was, maar hij keek me niet verwijtend aan. De meeste mensen staan al snel met hun oordeel klaar. Hij zei dat ik goed op mezelf moest passen en reed met zijn grote oude auto een paar meter door om vervolgens zijn eigen pad op te rijden.

Dat was zo'n beetje het enige contact dat ik ooit met hem heb gehad. Hij bood me een keer een lift aan van een paar meter naar mijn voordeur.

Maar goed, je begrijpt al dat alles veranderde toen zij verscheen. Zij bracht de boel in beweging, zogezegd.

Earl

Het was denk ik 1 april toen ze opdook. Ik was buiten bezig te beginnen aan Berties schuur. Daar zou ik wat resten hout voor gebruiken die ik onder het laatste zeildoek droog hield. Stom geluk dat die verdomde planken niet in de schuur lagen toen die in vlammen opging. Die ouwe had op een avond weer een slok op en ging even naar buiten om het 'landgoed' inspecteren, zoals hij het graag noemde. Meestal ging ik hem dan wel achterna om op te letten dat hij niet in een of ander gat duvelde. Maar dit keer zat ik een programma te kijken over Canadese ganzen en ik liet hem in z'n eentje gaan. Hij had zeker een peuk laten vallen, want nog geen halfuur later stond die schuur in lichterlaaie, alsof Satan 'm zelf had aangestoken.

Het enige wat er in lag, waren een paar balen hooi, maar die ouwe zat te snikken als een klein kind. Misschien was dat wel net de druppel voor z'n hart.

Zoals ik al zei, ik was bezig om aan de slag te gaan met een nieuwe schuur voor Bertie, want dat arme oude schaap paste amper in het oude hok dat we gebruikten sinds de schuur was afgebrand. Bovendien krijgt ze het volgens mij koud aan één kant,

want die ouwe had haar nog maar voor de helft geschoren toen hij kwam te overlijden. Hij vond het gemeen om een schaap in één keer aan beide kanten te scheren. Volgens hem vonden schapen het prettiger als ze in fasen werden geschoren. Maar hij had wel meer rare ideeën.

Ik kwam net van achteren aangelopen met mijn gereedschap in mijn riem, op weg naar de stapel planken, toen de taxi het pad op reed. Ik keek ernaar en dacht meteen aan dat antiekprogramma, de Antiques Road Show. Voor sommige mensen bestaat er niets leukers dan rondscharrelen tussen andermans spullen. Ik vroeg me af of iemand van dat programma misschien had gehoord dat die ouwe iets van waarde had nagelaten. Volgens mij was niets hier ook maar een mallemoer waard, maar ik heb geen verstand van antiek dus ik zou het niet weten.

Ik bleef staan en wachtte totdat ze iets zou zeggen. Als ze echt van de Antiques Road Show was, moest ik snel terug naar mijn blokhut om mijn deftige overhemd aan te trekken. Niet dat het me ene reet kan schelen wat dat televisievolk van me denkt.

Ik heb al heel wat gezien in mijn leven, maar nog nooit zoiets als zij, zoals ze uit die taxi stapte. Ze zag eruit alsof ze net op de maan was geland en was vergeten haar ruimtepak aan te trekken. Ze keek verbijsterd, als je begrijpt wat ik bedoel. Met zo'n T-shirt-je en een korte broek aan en dan van die grote groene rubberlaarzen tot aan haar knieën, alsof ze verdomme geen idee had of het zomer of winter was.

Het was een mager ding. Nauwelijks vlees op de botten, maar wel een knappe verschijning. Glanzend haar dat me deed denken aan een nerts, maar dan wat lichter.

De taxichauffeur begon koffers en tassen en dozen uit de

kofferbak te trekken. Hij zat telkens naar het huis te kijken en te vragen of ze zeker wist dat dit het juiste adres was. Alleen had hij zo'n buitenlands accent, dus hij zei het op een gekke manier. Ze zei dat het adres klopte en hij vroeg of ze het zeker wist en zij zei ja.

De taxichauffeur bleef maar zijn hoofd schudden en naar het huis kijken.

Onderhand had ik wel door dat ze niet van de Antiques Road Show was. Nee, ik had wel door dat dit een of ander heberbig familielid was. Die ouwe had me wel eens over een paar verteld, maar ik lette nooit op als hij praatte. Die griet zou mij vast willen lozen. Maar het was toch al tijd dat ik vertrok. Had toch al nooit zo lang willen blijven hangen.

Ik deed de voordeur voor haar open en ze begon verdomme meteen te kleppen, zonder ophouden. Ome Harold dit en ome Harold dat.

Het was maar een tenger ding, in die grote groene laarzen. En opeens had ze me vast. Ik keilde verdomme bijna om van de schrik. Ze was net een van die wilde varkens die ik wel eens had gezien op Nature Channel, die zo onbevreesd zijn dat ze een volwassen vent omver rennen.

Dit tengere ding sloeg haar armen om me heen en hield me stevig vast. Die taxivent stond pal achter haar en hield stevig een koffer vast die verdomme zowat even groot was als Berties hok. Hij keek me aan alsof hij elk moment zijn lunch weer kon ophoesten, dus ik begon me al beledigd te voelen.

Toen ze me eindelijk losliet, vroeg ik of ze klaar was.

Ze zei dat het me vast heel zwaar viel en dat het haar ook zwaar viel.

Dus ik zei: ‘Ja, natuurlijk?’ Want ik had geen idee waar dat kind het over had en ik kreeg de indruk dat ze niet de helderste ster aan de hemel was.

Ze zei sorry dat ze zichzelf niet had voorgesteld. Ze heette Prudence, was Harold’s nichtje, en ze kwam hier wonen.

Het verbaast me niets dat die ouwe het nooit specifiek over haar heeft gehad. Mensen praten niet graag over hun slomere familieleden. Ik heb een neef, of eigenlijk een neef van een neef, heeft vliezen tussen z’n tenen, nog nooit een stom woord gezegd in z’n hele leven. Je hoort nooit iets over hem in de jaarlijkse kerstboodschap aan de hele familie. Maar goed, geen hond heeft het ook ooit over mij, wat dat betreft. Het is typisch over welke familieleden mensen graag praten. De mensen die de moeite waard zijn in een familie, zijn vaak degenen die niet worden vermeld in de kerstboodschap, als je ‘t mij vraagt. Zo denk ik erover.

Die meid staat nog te praten, over hoe geschokt ik wel niet zal zijn vanwege dat Harold en ik zo lang hebben samengewerkt en dat het zo bijzonder moet zijn geweest.

En inderdaad woon ik al zo’n 35 jaar in de blokhut aan de rand van de verre akker, al sinds die ouwe me in dienst nam.

Dus ik zeg: ‘Ja nou. Op die manier.’

En die taxivent buigt zich naar haar toe en fluistert: ‘Weet je zeker dat je aan het juiste adres bent?’

En ze fluistert terug: ‘Ja. Dit is Earl, de rechterhand van mijn oom. Zijn partner, eigenlijk. Earl houdt de boel draaiende. Mijn oom bofte maar dat hij hem had.’

Ik begon me ongemakkelijk te voelen. Ik zeg niet dat ik die ouwe niet hielp, want dat deed ik wel. Maar ik wist niet hoe ik moest reageren op dat rechterhandgedoe.

Ik zei dat ik op de boerderij werkte, voor zover ik wat uitvoerde, en dat ik elke maand werd betaald voor mijn werk en dat er nooit iets was van een partnerschap, tenzij het zo'n deal van 98-2 was.

Ze zegt: 'Oh,' alsof ze teleurgesteld was.

We stonden een tijdje te staan. Dan zegt die meid: 'Nou, kan ik misschien binnenkomen? Het ruikt hier nogal.'

'Naar poep,' zegt die taxivent.

'Dat is het destructiebedrijf van verderop,' zei ik. 'Daar gaat het 's middags nogal ruiken.' En omdat ik niet wist wat ik moest doen, laat ik haar binnen en die taxichauffeur komt er pal achteraan, nog steeds worstelend met die verdomde koffer. Eenmaal binnen had ik geen idee wat ik met haar aan moest. Ik ontvang niet vaak gasten, eerlijk gezegd, en al helemaal geen jonge vrouwen.

Ze zei tegen de taxichauffeur dat hij de koffer in de 'fwaajee' mocht neerzetten. Wat dat ook in godsnaam mocht betekenen.

Hij zei: 'Weet u dat zeker, mevrouw?'

En zij zei dat het prima is.

En hij vroeg wat er met de rest van haar bagage moet gebeuren. Hij wil weten of hij die ook naar binnen mag brengen, alsof het verdomme een gunst is. En zij zegt, dat zou ontzettend aardig zijn van je.

En hij begon te grijnzen, alsof ze hem net een duizendje heeft gegeven.

De taxichauffeur liep weg en zij liep achter me aan de keuken in. Ze keek rond alsof ze van de gezondheidsinspectie was en vroeg of ik hier woonde. Ik vertelde dat ik mijn eigen stek had. Een blokhut verderop op het erf.

Dan vraagt ze waar we allemaal mee bezig waren op de

boerderij en ik stond op het punt om haar te vertellen dat ze zich met haar eigen verdomde zaken moest bemoeien, toen we werden onderbroken door de taxichauffeur. Hij hijgt en puft als een dampig werkpaard en hij zeult een koffer met zich mee die nog groter is dan de vorige.

Hij zei: 'Wilt u 'm hier?'

En zij zei: 'Ja Hugh, dat is goed.'

En daar gaat hij weer.

Ze vroeg me nogmaals wat we verbouwen en gewoonlijk zou dat een verdomd bijdehante vraag zijn geweest, maar door de manier waarop ze het zei, was het moeilijk te bevatten wat voor vraag het was.

Nog voordat ik haar kon vertellen dat hier alleen maar pech en problemen werden verbouwd, kwam die taxichauffeur weer binnen. Dit keer heeft hij een grote canvas tas, zoals een hockeytas, en nog meer van die koffers bij zich, allemaal zo'n beetje aan elkaar vastgemaakt. Dit keer kan hij amper praten, zo zwaar is dat rot ding. Hij snakt naar adem.

Die griet, die glimlacht hem alleen maar toe en hij glimlacht meteen terug, hoewel die arme kerel halfdood is.

Weg was hij weer en voordat we verder konden praten, keek die meid me aan en heeft ze tranen in haar ogen. Haar stem klonk snotterig en jawel hoor, daar kwamen de waterlanders. Maar goed, die meid huilde een tijdje en de taxichauffeur loopt in en uit met nog meer tassen en telkens als hij zag dat ze nog zat te huilen, kijkt hij me aan alsof ik net op de vloer heb gescheten. Toen bedaarde ze wat en ze vroeg me hoe haar oom was gestorven en ik zei dat hij tv zat te kijken.

En ze zegt: 'Wat was het?'

Ik zeg: 'Ik weet niet wat hij keek, want ik zat in mijn hut.'

Ze zegt dat ze bedoelt waaraan hij is gestorven?

Ik vatte 'm, dus ik vertelde wat de ambulance-artsen zeiden, dat zijn rikketik het waarschijnlijk had gebeven.

En ze zegt: 'Hartaanval,' en ze barst weer in tranen uit.

De taxichauffeur stond nog steeds naast haar en keek me aan alsof ik de grootste hufter aller tijden was.

Een paar minuten zegt er niemand iets en dan vraagt ze hem, is dat alle bagage?

Hij zegt 'Ja', maar hij komt niet in beweging.

Dus zij zegt: 'Bedankt Hugh, je bent een geweldige hulp geweest.'

Hij vroeg nog vier keer of hij verder nog iets voor haar kon doen en hij kijkt me nog een paar keer meewarig aan voordat hij ervandoor ging.

Toen zag die meid de stapel post op de tafel liggen en ze vroeg of die van haar oom was.

Ik knikte, maar zei verder niets. Ik wist wat voor brieven het waren. Van mensen die om betaling vroegen. Dat gebeurde al voordat die ouwe stierf. Even onder ons gezegd, maar ik wist dat hij z'n geldzaken niet op orde had. Ik zat eigenlijk al te wachten totdat er iemand van de bank zou komen om beslag te leggen op de hele zoi. Er een groot hangslot op zou hangen. Als dat gebeurde, zou ik de camper aan de pick-up haken en naar het zuiden trekken, zoals ik altijd al van plan was. Dan maar niet wachten totdat ik het geld had voor een nieuwe camper. Met dat oude ding zou ik het nog prima redden als ik ermee naar het zuiden ging, waar het nooit regent. Ik zou dat stomme schaap aan de burens geven en maken dat ik wegkwam. Ik voerde hier toch al niet veel uit, behalve dat ik die ouwe liet luisteren als ik speelde.

De meid nam de brieven door en keep naar de afzenders. Heel nieuwsgierig. Ze zegt dat ze Harold nooit heeft leren kennen, maar dat ze wel van zijn bestaan afwist omdat hij haar laatste familielid was en hij woonde in Canada, waar ze respect voor had, vooral tijdens het tijdperk Bush.

Het duurde even voordat het tot me doordrong wat ze bedoelde. Die ouwe had dit grietje zijn boerderij nagelaten. Jezus. Jezus.

Ik wist bij God niet wat ik daarop moest zeggen. Ik weet alleen dat ik 'm snel smeerde, voordat ik iets zou zeggen waar ik spijt van zou krijgen.